

*Μεταγγίζω*, λέγεται ἐπὶ ὑγρῶν μεταφερομένων ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο ἀγγεῖον.

*Μετωρίζομαι*, χωρατεύω « Σοῦ μετωρίζεται καὶ μὴν πιστεύης » = ἀστειεύεται.

*Μήγαρις* καὶ *Τίγαρις* = μήπως· ἐπὶ ἐρωτησ. λέγεται καὶ ἀντίζιμος. (ἰδὲ καὶ ἀπάντιμος.)

*Μηνῶ* = ἀντὶ μπνύω. « Τοῦ ἐμήνυσε νάρθη » τὸ παρ' ἄλλοις ἔστειλε νὰ τὸν φωνάξῃ. « Μηνῶ καὶ ξαναμπνῶ νὰ ἔλθῃ. »

*Μια-τζή-μίας* (ἐπίρ.) = ἀφ' οὗ ἄπαξ, ὡς ἡ φρ. « Μιατζημίας ὁποῦ σ' ἐγνώρισα. »

*Μίας* καὶ *καλῆς* καὶ *μονομίας* καὶ *μεμίας* (ἐπίρ.) ἀντὶ διὰ μίας, ἢ διὰ τελευταίαν φοράν, καὶ τὸ ἀπομίας = ὅλως διόλου, ὀλοτελῶς, *Μίας* καὶ ἀρχῆς ἀντὶ ἐξ ἀρχῆς.

*Μιγρόμι* (τό) = ἡμιγρόμιον, τὸ ἥμισυ τοῦ γομαρίου ἢ φορτίου συγκειμένου ἐκ δύο σακκίων. Μεταφορ. δὲ λέγεται καὶ ἡ φρ. « τὸν ἔχει ἀπαρωμίγομο » τουτ. τὸν ἐπιβαρύνει, ἢ τοῦ εἶναι φορτίον.

*Μίμιατρο*. Χλευαστικῶς ὁ μῆμος, ὁ ἀπομιμούμενος τοὺς ἄλλους· ὕθεν καὶ ἀναγέλαστρος, ὁ τοὺς ἄλλους περιγελῶν.

(Ἐπιτετα συνέχεια.)

Σ Χ Ε Σ Ε Ι Σ

μεταξὺ τῆς ἐνδομασίας τῶν ἀρχαίων Ἑβραίων καὶ τῆς τῶν νέων Ἀράβων.

(Τέλος. Ἴδε φυλ. 324.)

—οοο—

Ἐν Ἱερουσαλήμ, τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1839.

« Ἄ ! εὐρισκόμεθα εἰς Ἱερουσαλήμ, ἀγαπητέ μου φίλε, εὐρισκόμεθα εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ ἤδη ἔχω ἀνά χειρας εἰς Βηθλεὲμ ἐνθυμήματα διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα μου, ἧτοι πέτρας ἐκ τοῦ βράχου ὑφ' ὃν ὑπῆρχεν ἡ κοιτίς, καὶ τοῦ βράχου ἐφ' οὗ ἐκάθησεν ἡ Παρθένος ὅτε οἱ Μάγοι ἤλθον εἰς προσκύνησιν τοῦ θεοῦ παιδίου.

» Ἐλθωμεν καὶ εἰς τὴν περιήγησίν μου, ἢ τις ὡς συνήθως ὑπῆρξεν εὐτυχιστάτη καὶ γραφικωτάτη. Ἐνεκα τῶν τοῦ πολέμου περιστάσεων, μόλις ἠδυνήθημεν νὰ εὐρωμεν ὁδηγὸν πρὸς μικρὸν τι χωρίον κείμενον εἰς δύο ἡμερῶν πορείαν πέραν τῆς Γάζης, γέροντα σείκον τοῦ ἔρους Σινᾶ, μὴ θέλοντα νὰ προχωρήσῃ ἐνδότερον τοῦ χωρίου τούτου, Δαρίου καλουμένου, διότι, ἔλεγεν, ἐνδότερον ἤθελεν ἀπαντήσῃ ἐχθρικὴν φυλήν. Ὁ δὲ Κ. Λινὰν πάλιν ἐβεβαίωσεν ἡμᾶς ὅτι ἦτο ἡ βραχυτέρα ὁδὸς, καὶ ὅτι ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους ἦτο εὐκόλον νὰ εὐρωμεν τρόπον μεταβάσεως εἰς Ἱερουσαλήμ εἰς μίας καὶ ἡμισείας ἡμέρας

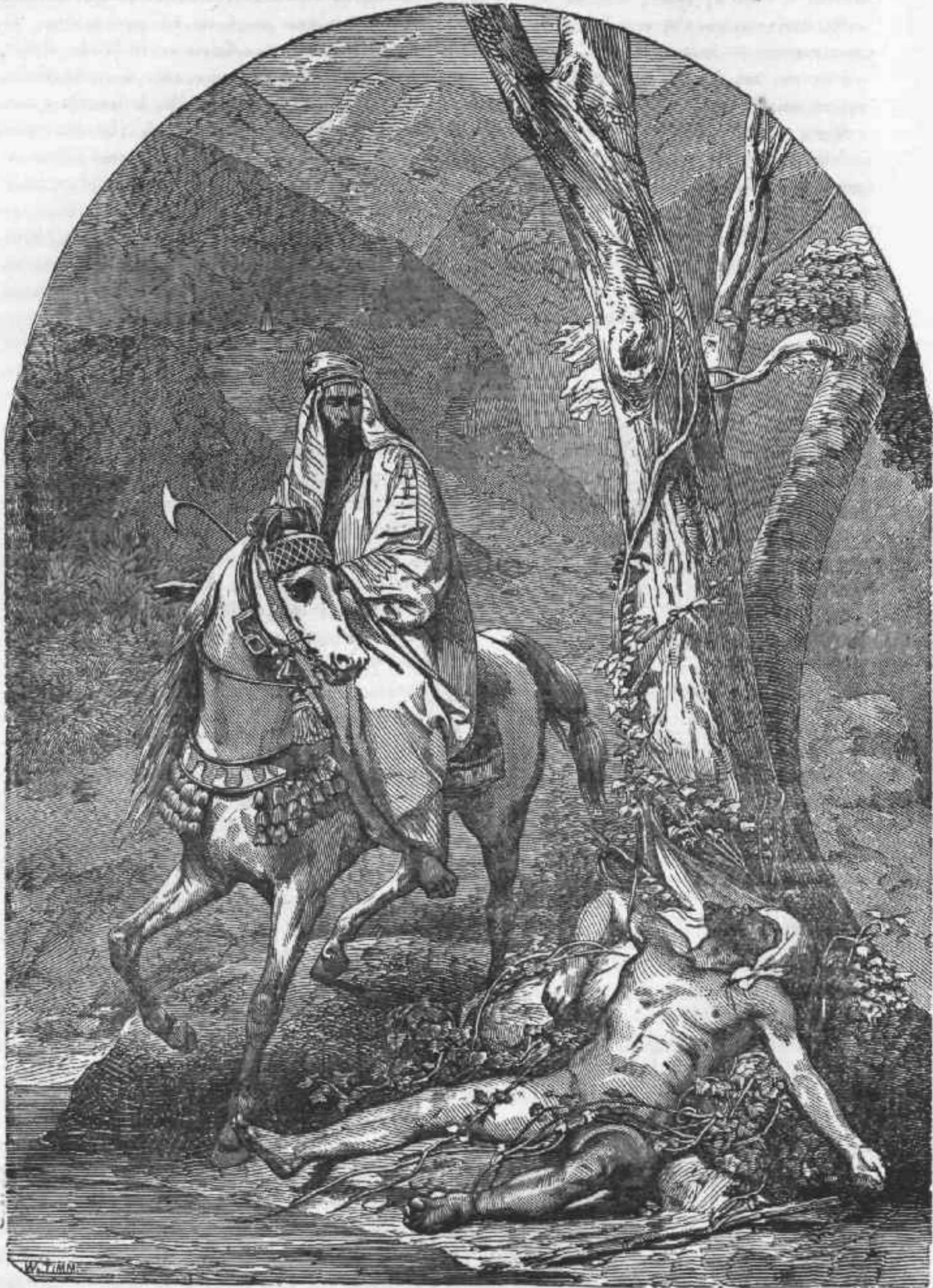
ἀπόστασιν κειμένην. Ἴδου λοιπὸν ἡμεῖς ὁδεύοντες διὰ τῆς ἐρήμου, προπεμπόμενοι ἐπὶ δύο λεύγας ὑπὸ τοῦ γάλλου προξένου καὶ τινων Γάλλων ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ εἶχε τι σοβαρὸν καὶ ἐπίσημον. Ἡμεθα μεταξὺ τῶν μνημάτων τῶν καλιφῶν ἐνώπιον τῆς ἐρήμου, μὴ ἔχοντες ἐν τῷ πελάγει ἐκείνω τῆς ἄμμου ἄλλην πυξίδα παρὰ τὸν νοῦν τοῦ γέροντος ἡμῶν σείκου, ὃς τις ἀπὸ τῆς ἐκστρατείας τῶν Γάλλων ἐπὶ τὴν Πτολεμαίδα δὲν εἶχεν ἴδει τὴν χώραν ἣν ἐμέλλομεν νὰ περιέλθωμεν.

» Ἡ συνοδία ἡμῶν συνέκειτο· α) ἐξ ἐνὸς μαγείρου· β) ἐξ ἐνὸς διερμηνέως ἐν μόνον οὗς ἔχοντος, εἶδος *Figaro*, χειροῦργου, παγγλώσσου, ἀφεύκτως ἀρνησιθρήσκου καὶ ὡς ὅλοι οἱ τιοιῦτοι φίλοι πάντων, κενούντος τὰ ἐν ταῖς φιάλαις ὑπολειπόμενα, τυχαίως θραύων ὅσας εἶχε κενώσει, ἄλλως τε ἀτρομήτου, ἀγαθοῦ καὶ καλῶς ἐκτελοῦντος τὸ τοῦ ὁδηγοῦ ἐπάγγελμα. Ἡ ὑπόλοιπος συνοδία συνέκειτο ἐξ ἡμῶν, ἐκ τοῦ Κυρίου Λινὰν, τοῦ προξένου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ. Τὴν ἐπιούσαν οὗτοι μὲν ἐτρέποντο τὴν εἰς Σουεῖζ ἄγουσαν, ἡμεῖς δὲ ἐξηκολουθήσαμεν τὴν διὰ Σαλαχιέχ πορείαν, ἐπόμενοι εἰς τὰ ἴγνη τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Ἀνάγκη νὰ ὑπάρχωσιν ἀναμνήτεις ὅπως εὐρη τις ἐνδιαφέρον εἰς τὴν κατὰ μῆκος ἐπίσκεψιν τοῦ Δέλτα, οὐδὲν ἄλλο περιέχοντος ἢ φοινίκων ἄλση ἐνίστη, ὅπου κατοικοῦσί τινες φελλάχοι ἐν καλύβαις, εἰς αἷς ὑπὸ φιλοικτιρμοσύνης οὔτε τοὺς χοίρους ἡμῶν ἠθέλομεν φέρει. Οἱ δύστηνοι ἐκεῖνοι ἐν μόνον προτέρημα ἔχουσι, τὸ ἐπιτηδείως κλέπτειν τοὺς ὀδοιπόρους. Διὸ ἐφροντίσαμεν ἐπιμελῶς νὰ κατακλιθῶμεν ὡς οἷόν τε μακρότερον τῶν κατωκημένων μερῶν.

» Ἐως οὗ φθάσωμεν εἰς Ἐλ Ἀρίχ οὐδένα ἀπνητήσαμεν ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας ἢ σπεῖραν Ἀράβων ἐφίππων, οἱ τινες βεβαίως εὐρηκὰν ἡμᾶς ὑπὲρ τὸ θεὸν πεφυλαγμένους καὶ ἠρκέσθησαν νὰ παρακολουθήσωσιν ἐπὶ δύο λεύγας περίπου. Πλησίον τῆς Ἐλ Ἀρίχ ἡ χώρα ἔχει καὶ ὄψιν ἕλως ἰδιάζουσας. Οὐδὲν βλέπεις ἢ λοφίαις ἄμμου, ἐπὶ μίας δὲ τούτων μικρὸν φρούριον περιεζωσμένον ὑπὸ τινων ἀπλῶν οἰκιῶν καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἑκατοστὺν περίπου φοινίκων.

» Πρῶτον ἐπεσκέφθημεν τὸν διοικητὴν, παχὺν Τοῦρκον ἀλλοίθωρον, ὃν εὐρωμεν καθήμενον ἐπὶ τῶν πτερνῶν του ἐν δωματίῳ ὁμοιάζοντι πολὺ ταῖς καμάραις, ἐν αἷς οἱ ἡμέτεροι χωρικοὶ ἔχουσι τοὺς πλυνοὺς. Παρὰ δὲ τῷ διοικητῇ ἐκάθητό τις ὁμοιάζων γραμματεὺς, ἀλλοίθωρος ἐπίσης καὶ εὐγενέστατος πρὸς ἡμᾶς ὡς καὶ ὁ κύριός του.

» Ἀπὸ τοῦ Ἐλ Ἀρίχ μέχρι τῆς Γάζης, περιφύμου πόλεως ἧς ὁ Σαμψὼν ἀφείλε τὰς θύρας (οὐ μόνον δὲν ἐπανέθεσαν πάλιν αὐτάς, ἀλλὰ καὶ αἱ οἰκίαι τὴν σήμερον ἐτι δὲν κλείονται), ἡ χώρα ἀλλάσσει μορ



Αραβός Σαρακίτης.

φὴν ἢ ἄμμος καλύπτεται ὑπὸ μικρῶν θάμνων, ἀπαντᾶς νῦν λίθους, ἔπειτα ποίμνια καὶ τέλος ἀκούεις ὀλίγον κρότον. Ἡ σιγὴ τῆς ἐρήμου προξενεῖ ἀπερίγραπτον ἐντύπωσιν· ἐπὶ πολὺ ζητεῖς τί ἐλλείπει εἰς τὴν ὑπαρξίν, καὶ διὰ μιᾶς ὀ ἐλάχιστος κρότος σοὶ ἀποκαλύπτει τὸ μέγα τῆς μονώσεως μυστήριον.

\* Ἀπὸ τῆς Γάζης μέχρι τοῦ Δαρίου οὐδὲν ἄξιον λόγου εἰμὴ μόνον μεταβολὴ φύσεως, διότι ἅμα εἰσελθὼν εἰς τὴν Συρίαν ἄλλην ἐντελῶς θέαν ἔχεις. Ἡ χώρα γίνεται ὀρεινὴ οὐχὶ ὅμως καὶ εὐφροωτέρα. Τὸ Δάριον εἶναι χωρίον ἀραβικὸν δι' οὗ μόνον συνοδίαί

ρωσιν ἡμᾶς εἰς Ἱερουσαλήμ, ἤρχισαμεν τὴν πορείαν τὴν τρίτην τῆς πρωίας, βαδίζοντες διὰ πετρωδῶν ὄρεων, ὅτε μὲν καταβαίνοντες κατακαθέτως, ὅτε δ' ὡσεὶ ἀναβάθραν ἀναβαίνοντες. Οἱ δὲ ὀδηγοὶ ἡμῶν ἐδείκνυον ἀνησυχίαν φαινομένην ἡμῖν παράδοξον, ἀλλ' ἐξηγηθεῖσαν μετέπειτα. Μετὰ δεκαπέντε ὥρων πορείαν ἐφθάσαμεν εἰς μικρὰν κοιλάδα ὅπου κατὰ τὰ ἄκρα, κείνται τὰ καλούμενα ἀγγεῖα τοῦ Σολομῶντος, ἧτοι τρεῖς μέγισται δεξαμεναί, ἐν τῷ βράχῳ ἐσκαμμένα καὶ παρέχουσαι ὕδωρ εἰς ἑπτὰ λευγῶν ἀπόστασιν εἰς ἀπάσας τὰς κρήνας τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὡραῖον δ' ἀραβικὸν φρούριον ὑψοῦται ἐπὶ τῆς ὑπερείας τοῦ ὄρους. Οὐδὲν φαίνεται πλέον ἀ-



Φάλαρα ἀρχαία.  
Ἀράβ. λυφορ Χορσαβὰδ (Νινεῦτ.)

τινὲς διέρχονται οὐδέποτε ὅμως καὶ μεμονωμένοι περιηγηταί. Ὁ Κ. Λινὰν εἶχε συστήσει εἰς ἡμᾶς τὸ χωρίον τοῦτο ὡς περιεργότατον. Καὶ τῷ ὄντι οὐδὲν τὸ δυνάμενον νὰ παραβληθῆ πρὸς ἐκείνην τὴν ληστῶν φωλεάν· μακρὰ δὲ θὰ ἦτο ἡ διήγησις τῶν ὅσων ἠκούσαμεν καὶ εἶδομεν ἐκεῖ. Σοὶ ἀρκεῖ σήμερον νὰ μάθῃς ὅτι ἐμείναμεν ἐκεῖ μίαν καὶ ἡμίσειαν ἡμέραν μεταξὺ τῶν γραφικωτάτων ὄλου τοῦ κόσμου ἀνθρώπων. Ὅπως ὅμως ἀναπαυθῶμεν ἐν ἀσφαλείᾳ μικρὰ προφύλαξις ἦτο ἀναγκαία· ἐν τῷ οἱ ἡμίσεις ἐκοιμώμεθα, οἱ ἄλλοι ἡμίσεις ἴσταντο ὡς σκοποὶ, τὸ πιστόλιον εἰς τὴν παλάμην καὶ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα ἔχοντες.

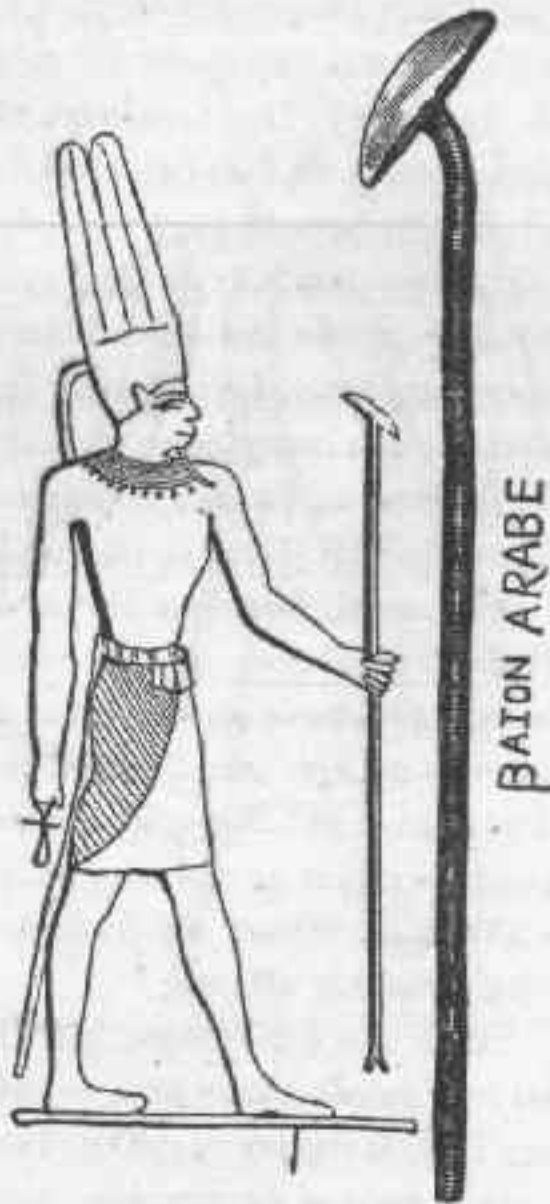
\* Προπληρώσαντες δὲ τὸ ἀγώγιον ἐξ καμήλων, ἄς μετὰ κόπου ἠδυνήθημεν νὰ εὐρωμεν ὅπως φέ-



Φάλαρα ἀραβικά.  
(Ἰσλὺ ἐν Μαρόκῳ, 1845.)

προσδοκῆτως ἀπὸ τῆς θελκτικῆς ταύτης σκηνῆς· ἀλλ' ὅ,τι συνεπλήρου θαυμασίως τὸν πίνακα ἦν στρατόπεδα ἵππικῶν διοικούμενα ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ, πορευομένου κατὰ τοῦ Δαρίου πρὸς τιμωρίαν τῶν κατοίκων αὐτοῦ, ἐνόχων μικρῶν τινῶν ἀμαρτημάτων, ὅτι δηλαδὴ ἐδολοφόνησάν τινες ἀξιοματικούς, ἐκλεψάν ὀγδοήκοντα βόας καὶ τεσσαράκοντα καμήλους κτλ. Οἱ ὀδηγοὶ ἡμῶν ἠθέλησαν νὰ ἀποχωρήσωμεν ὅσον τάχιστα, ἀλλ' ὁ διοικητὴς παρήγγειλεν ἡμῖν εὐμενῶς νὰ μὴ προχωρήσωμεν πορρωτέρω, παρακαλῶν νὰ καταλύσωμεν τὴν νύκτα παρ' αὐτῷ. Φαντάσθητι τὴν χαρὰν μου ὅτε εὐρισκόμην μεταξὺ τοιοῦτου στρατοπέδου· δόρατα πτεροκόσμητα ἐμπεπηγμένα ἐν μέσῳ τῶν ἵππων Ἀραβες, Τοῦρκοι τῆδε κάκεισε κατακείμενοι· ἀσσημαῖσι εἰς πυραμίδας πρὸ τῆς μεγάλης τοῦ ἀρχαγοῦ

σκηνῆς συνελόντι δ' εἶπεν ἀληθῆς σκηνογραφία μελοδράματος. Εἰ καὶ εὐγενῶς προσεκλήθημεν, ἠποροῦμεν πόθεν ἢ τόση εὐγένεια· καὶ ὁμῶς ἐβαδίσσαμεν θαρραλέως πρὸς τὸ ἀρχηγεῖον, ὅπως εὐχαριστήσωμεν διὰ τὴν μετὰ τούτου εὐμενείας σταλεῖσαν πρόσκλησιν. Ὁ διοικητὴς ὑπεδέχθη ἡμᾶς εὐμενῶς, καὶ εἶπεν ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἦτο εἰς Ἱερουσαλήμ ὅπως δεχθῆ ἡμᾶς, δὲν ἤθελε νὰ στερηθῆ τῆς γνωριμίας ἡμῶν· κατὰ προσταγὴν δ' αὐτοῦ ἐδόθη τοῖς ὑπηρέταις ἡμῶν ἐν πρόβατον καὶ ἀπήτησε νὰ δειπνήσωμεν μετ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ δειπνὸς ὑπῆρξεν ὅ,τι παραδοξώτερον, οὐχὶ γεῦμα, ἀλλ' ἀληθῆς λεία. Μετὰ τὸ συμβούκιον καὶ τὸν καφρὲν καὶ πάλιν τὸν καφρὲν καὶ τὸ συμβούκιον



Αἰγυπτιακὴ ράβδος. Ἀραβικὴ ράβδος.

ἕκαστος ἐτράπη ἐπὶ τὸν ὕπνον. Ἄμα δὲ τῆ πρώτῃ ὑψηλὸς τις Ἀλβανὸς ἔφερεν ἡμῖν φρυγανίας βουτύρου, ὑπερ ὀνομάζουσι *φουτίρ* (βούτυρον), καὶ ἐξανήρχισε πάλιν ὁ καφρὲς καὶ τὸ συμβούκιον. Ἐπεθεωρήθησαν μετὰ ταῦτα τὰ ἡμέτερα ὄπλα, τὰ πυροβόλα, τὰ πιστόλια, τὰ ξίφη πάντα παρετηρήθησαν καὶ ἐθαυμάσθησαν· ἐπειδὴ δὲ ἔπρεπε ν' ἀποδείξωμεν ὅτι ἦσαν καλὰ, ἐπυροβόλησα εἰς ἀπόστασιν πενήκοντα βηματίων καὶ εὐτύχησα θραύσας διὰ τῆς σφαίρας ἓνα λίθον· ἡ δὲ περίστικσις αὐτῆ οὐδόλως ἐβλάψε τὸ σέβας, ὅπερ εἶχεν ἐξ ἀρχῆς ἐμπνεύσει τὸ πολεμικὸν ἡμῶν σχῆμα. Ἴνα δὲ τελειώσω εὐπρεπῶς τὰ πάντα προσήνεγκον γενναίως εἰς τὸν διοικητὴν τὸ μικρὸν τηλεσκοπίον μου, ὅπερ εὐγνωμόνως εἰδέχθη. Ἀνέστη-

μεν πάλιν τὰ ζῶα καὶ δύο ὥρας μετὰ ταῦτα εἰσήλθομεν εἰς Βηθλεέμ. Ἰδοὺ, ἀγαπητέ μοι φίλε, πράγματα ἐν ταῖς περιουσίαις συμβαίνοντα καὶ καθιστῶντα αὐτὰς εὐφροσύνας. Μόλις παρέρχεται μία συγκίνησις, καὶ ἔρχεται ἄλλη ὅλως διάφορος.

» Φθὰς εἰς τὴν κορυφὴν ὄρους τινὸς εἶδον αἴφνης τὴν Βηθλεέμ. Ἐστρέψα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον ὄχθον βεύματος βαθέως, καὶ ὁ βούτος τῶν ἰδεῶν μου μετεβλήθη μετὰ τούτου ταχύτητος, ὡς ἂν εἶχον κλείσει ἐν βιβλίον ὅπως ἀνοίξω ἄλλον. Ἐκτοτε δὲ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐβλεπον ποιμένας, μάγους, μικρὰ παιδία ἐσφαγμένα καὶ κοιτίδα ἀφ' ἧς ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ νομοθεσία μέλλουσα ν' ἀλλάξῃ τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου. Ἀξιοθέατον εἶναι ἀναντιρρήτως τὸ θέατρον ὅπου συνέβησαν μεγάλα γεγονότα· καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο καὶ πλήρες ἐρειπίων χωρίον ἀνοῦσοι τὴν ψυχὴν πολὺ πλέον ἢ ὅσον καταπλήσσουσι τὴν ὄρασιν αἱ πυραμίδες.

» Επισκεφθέντες τὸ μοναστήριον ἀνεχωρήσαμεν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐφθάσαμεν ἐκεῖ δύνοντος τοῦ ἡλίου· ἐλθόντες δὲ εἰς τὸ μοναστήριον κατελύσαμεν ἐν αὐτῷ, ἐδειπνήσαμεν καὶ κατεκλίθημεν μετὰ δεκαοκταήμερον κακοπάθειαν εἰς ἀξιολόγους κλίνας.»

Ἡ ἀκαδημία ἤκουσε πόσον μὲ συνεκίνησεν ὁ πρὸς τὴν τέχνην ἔρως· ἐλπίζω δὲ ὅτι θέλει ἀνακαλύψει μετὰ τῆς περὶ τὸ γράφειν ἀνεπιτηδειότητός μου καὶ ὅλας τὰς ἐντυπώσεις ὅσας μοὶ προσξένησαν ἡ Βίβλος, ἡ θεία αὕτη ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ θαυμάσιον τοῦτο ἔργον, ὅπερ ἀμείβει πάντα τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας.

Καὶ ὁ μὲν τύπος εἶναι βεβαίως ὁποῖος καὶ πάλαι, διότι τὰ ὄρη δὲν μετεβλήθησαν· θέλω δὲ δοκιμάσει ν' ἀποδείξω ὅτι οὔτε οἱ ἄνθρωποι ἠλλάξαν. Ναὶ μὲν ἡ φυλὴ τῶν Ἰουδαίων παρήκμασε πανταχοῦ, καὶ ἐπληρώθησαν αἱ προφητεῖαι τοῦ Ἰερεμίου· ἀλλὰ σώζεται κατὰ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου φυλὴ τις, οἱ Καραῖται ἢ Καραῖμαι, ἧτις φεύγουσα βεβαίως τὸν ζυγὸν τοῦ Τίτου, ἐτήρησε τὰ πατριαρχικὰ ἥθη· ἔχουσι δὲ τόσον ὠραῖον τὸν τύπον, ὥστε αὐτὸν ἠθέλησα νὰ ἐξεικονίσω. Τὸ ἔνδυμα τοῦ Σαμαρίτου, ὀνομαζόμενον ὑπὸ τῶν Ἑβραίων *ἄρβα κανεφότ*, ἧτοι τέσσαρες πτέρυγες, ὀνομάζεται σήμερον *ἄρβα*.

Ἡ ποιμενικὴ βακτηρία εἶναι ἴσως σύμβολον τῆς ἀγκυλωτῆς ράβδου, ἧτις καὶ σήμερον ἐτι δηλοῖ παρά τοις Ἀραβῶν διοίκησιν, καὶ δίδεται ἐνίοτε πρὸς ἐκείνους ὑπὲρ ὧν πρόκειται νὰ ἐλκύσωσι τὸ σέβας τῶν ἄλλων. Εὐρίσκεται δὲ πάντοτε ἀπαράλλακτος εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἡγεμόνων τῶν παριστωμένων ὑπὸ τῶν Ἱερογλυφικῶν. Εἰ καὶ περὶ κλύμματος τῆς κεφαλῆς δὲν λέγει τι ἡ Βίβλος, φαίνεται ὁμῶς ὅτι ἐκάλυπτον αὐτήν, διότι εἶναι πιθανὸν ὅτι πολλοὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἐξυρίζοντο.

Ὁ ἄγγελος εἶπε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Σαμφῶνος· « Ἴδου σὺ ἐν γαστρὶ ἔξεις καὶ τέξεις υἱὸν καὶ οὐκ ἀναθήσεται σίδηρος ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. » Τὸ σημερινὸν καρπὸς ὁμοιάζει πολὺ τὸ ἐπὶ τῶν αἰγυπτιακῶν εἰκόνων καὶ σφιγγῶν κάλυμμα. Τὰ δὲ ἐν Ἰσλὸ κυριευθέντα φάλαρα τοῦ Ἰππου, ὁ χαλινὸς καὶ ὁ στηθηστήρ, εἰσὶν ὅμοια πρὸς τὰ τῶν ἀναγλύφων τῆς Νινευί, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν δύο εἰκόνων ἅς ἐπίτηδες παρατίθημι.

## ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

ὑπὸ

Γεωργίου Γώγου, ἰατροῦ.

Ἦτον ἡ 25 Ἰουλίου ὅτε μετὰ τριῶν ἄλλων συμφοιτητῶν μου Γερμανῶν, τὴν Βυρσεβούργην ἐγκαταλιπὼν, τὴν ὥραϊν καὶ εὐκαρπον πρωτεύουσαν τῆς Φραγκονίας, ἐπέβην εἰς ἀτμάμαξαν, ὅπως ἐπισκεφθῶ καὶ τὴν πολυτάλαντον πόλιν τῆς Φραγκφόρτης. Ἀπερρασίσαμεν δὲ τὸ ταξείδιον τοῦτο, τοῦτο μὲν ὅπως λάβωμεν μικρὰν τινα ἀναψυχὴν, τὴν βαρεῖαν καὶ δυσώδη ἀτμοσφαῖραν τοῦ τε νοσοκομείου καὶ ἀνατομείου καὶ μαιευτηρίου ἀποφεύγοντες, τοῦτο δὲ, διότι τῶν διακοπῶν ἐπερχομένων, ἐρημοῦται ἡ πόλις πᾶσα καὶ σιγὴ κατακαμβάνει αὐτὴν βαθεῖα. Ἐκ τῶν 800 φοιτητῶν τοῦ πανεπιστημίου μόλις 100 ἢ 150 ἐναπομένουσιν ἐντὸς τῶν ὑγρῶν τειχῶν αὐτῆς, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπέρχονται εἰς τὰς ἐστίας αὐτῶν ἢ ἀλλαχόθι ποθί.

Ἡ μεταξὺ Βυρσεβούργης καὶ Φραγκοφόρτης ἀπόστασις εἶναι μόλις τετράωρος, παρέχει δὲ τὸ ταξείδιον τοῦτο ὄχι εὐκαταφρόνητα πρὸς θέαν. Τὰ σιγαλέα μάλιστα καὶ μαρμαίροντα βεῖθρα τοῦ Μοίνου ποταμοῦ (Main), τὰ ἐπὶ τῶν ὄχθων αὐτοῦ πολυάριθμα χωρία καὶ πολίχνια, τὸ ὅτε μὲν ὀμαλὸν ὅτε δὲ ἀνώμαλον τοῦ ἐδάφους, τὰ μέχρι καὶ νῦν πολυλοχου διασωζόμενα προπύργια τῶν ἰπποτῶν τοῦ Μεσαιῶνος, αἱ ὑψικομοὶ φηγοὶ καὶ πεῦκαι, αἵτινες πανταχόθεν περιστέφουσι τοὺς λόφους καὶ τὰς κοιλάδας, πάντα ταῦτα εὐκρεστοῦσι καὶ καταθέλγουσι τὸ ὄμμα τοῦ περιηγητοῦ. Ἀπὸ Βυρσεβούργης μέχρις Ἀσπενβούργης, πόλεως ἐμπορικῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ κειμένης, ὠρμάζει θαυμασίως ἡ σταφυλὴ, διὰ τοῦτο δὲ καὶ περίφημος ὁ οἶνος τῆς κάτω Φραγκονίας· ἐντεῦθεν ὅμως μέχρι Φραγκφόρτης οὐδὲ ἴχνος ἀμπέλου ἀναφαίνεται. Προσέτι δὲ οὐδὲ τὰ ἄλλα καρποφόρα δένδρα ἐπιδίδουσιν ἐνταῦθα ἕνεκα τῆς λεπτότητος τῆς γῆς. Οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν τούτων μόλις πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τῆς ξυλικῆς.

Ἐν μέσῳ εὐθυμίας καὶ ἰλαρότητος ἐφθάσαμεν

τέλος πάντων εἰς τὸ λουτρὸν τοῦ Βιλέλμου (Wilhelmsbad), εἴκοσι μόλις λεπτὰ ἀπέχον τῆς Φραγκφόρτης. Κατ' ἐμὴν δὲ πρότασιν ἀποφασίσθη ὅπως διαμείνωμεν καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τινα χρόνον. Ἦτο δὲ 4 μ. μ.

Τὸ λουτρὸν τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν ἡγεμονείαν τῆς Ἑσσης, καὶ εἶνε πολιτικῶς γνωστὸν, διότι ἐνταῦθα ἐξέδωκεν ὁ τότε ἡγεμὼν κατὰ τὸ 1831 τὸ σύνταγμα τῆς χώρας αὐτοῦ, ἐτι δὲ διότι ἐνταῦθα κατέφυγε κατὰ τὸ 1850 καὶ ὁ σήμερον διάδοχος ἐκείνου, ὅτε οἱ ὑπήκοοι αὐτοῦ δὲν ἤθελον ν' ἀναγνωρίσωσι τὸν K. Hassenpflug ὡς τὸν κάλλιστον καὶ τιμιώτατον ὑπουργόν. Τὸ οὕτω δὴ λουτρὸν Βιλέλμου καλούμενον δὲν εἶναι κυρίως λουτρὸν, ἀλλ' ὑπὸ κήπου περισταχίζόμενον μοναδικὸν καὶ πυργαειδὲς τι οἰκοδόμημα, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἰσόγειον ἀφιερῶθη εἰς τοὺς χαρτοπαίχτας. Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐπεσκέφθην τοῦτο ἦτο Κυριακὴ, ἀνεξάλειπτος δὲ διαμένει εἰσέτι ἡ λυπηρὰ ἐντόπωσις ἣν ἐνεποιήσατο τῇ ψυχῇ μου ἡ θέα πολλῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων. Παρῆσαν δὲ καὶ διεκύβευον τὴν μικρὰν περιουσίαν αὐτῶν ὑπάλληλοι ἐμπορικῶν καὶ δημοσίων καταστημάτων, ἐργοστασίων ἐργάται καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι ἐκ τῶν περιχώρων (α). Ἀλλ' ὅπερ ἐμὲ καὶ πολλοὺς Ἕλληνας εἰς θαυμασμὸν ἔφερον δὺς δ' εἰπεῖν καὶ ὀργῆν, ἦν τότε. Πτωχὸς τις χειρὶδων κατασκευαστῆς ἀπώλεσεν εἰς διάστημα ὀλίγης ὥρας ἅπαν τὸ μνηστικὸν αὐτοῦ εἰσόδημα. Ἦτο δὲ τόσον μεγάλη ἡ ἀδημονία καὶ ἀπελπισία αὐτοῦ, τόσον πικραὶ αἱ μεμψιμοιρίαι τῆς συζύγου αὐτοῦ κατὰ τε τοῦ ἀρχοντος τοῦ τόπου καὶ τοῦ ἀρχιχαρτοπαίκτη, ὥστε ἔγινε μεγάλη ταραχὴ καὶ ἀστυνομικοὶ ἀμέσως προσεκληθήσαν κλητῆρες, οἵτινες καὶ ἀπέβαλον τὸ δυστυχὲς ζεῦγος ἔστω τῆς αἰθούσης!

— Ἴδου ὅποια εἶνε ἡ φιλόσοφος ὑμῶν Γερμανία, εἶπον εἰς ἕνα τῶν συνοδοιπόρων μου. — Φίλε, ὑπέλαβεν οὗτος, ἡ μελετωμένη μεγάλη ἐπανάστασις τοῦ ἔθνους, ἀφοῦ πρῶτον καταστρέψῃ τοὺς παλαρῖθμους καὶ πτωχοὺς ἡγεμονίσκους, τότε θέλει βελτιώσῃ καὶ μεταρρυθμίσει τὸ πᾶν.

Ἰπὸ τοιαύτας ἐντυπώσεις ἀπήλθομεν τοῦ μικροῦ τούτου τόπου τῆς κολάσεως. Ἐχρύσοναν δὲ αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου μόλις τὰ κωδονοστάσια τῆς Φραγκφόρτης, ὅτε ἐπληροφορήθημεν ἐκ τοῦ συρίγγματος τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τοῦ κώδωνος τοῦ σταθμοῦ ὅτι ἐφθάσαμεν. Ὁ σταθμὸς τῆς ἐλευθέρως ταύτης πόλεως εἶνε μὲν μέγας καὶ ἱκανῶς κομψός, ἀλλ' ἐντέχνως διηρημένος. Ὅσακις φθάνῃ ἀτμάμαξα, μάλιστα δὲ περὶ τὴν ἐσπέραν, συναθροίζεται πλῆθος πολὺ περιέργων ἐξω τοῦ περιβάλου, καὶ τὰ ὅσα

(α) Μεταξὺ τούτων διέκρινα καὶ τινὰς ἀξιωματικούς, ἐν στολῇ μάλιστα, περὶ τῆς τραπέζης τοῦ βολλίτου καθημένους!